

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň JUDr. Ludmily Petrákové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **P.V.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Pujmanem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu újmy způsobené očkováním proti nemoci COVID-19

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 7. srpna 2024,
č. j. 23 C 33/2024-128,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** tak, že žaloba je co do základu věci důvodná. O výši nároku a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto konečným rozhodnutím.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhá po žalované náhrady újmy na zdraví způsobené očkováním proti nemoci COVID-19, a to náhrady za vytrpěné bolesti ve výši 1 000 000 Kč a náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 600 000 Kč. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předestřeny v bodech 1 až 3 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

2. **Žalovaná** s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí na základě tvrzení a argumentů uvedených v bodě 4 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu v celém rozsahu zamítl (výrok I) a uložil žalobci nahradit náklady řízení žalované ve výši 1 200 Kč (výrok II). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
4. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně interpretoval příslušné normy a posuzoval skutkový stav na základě nesprávného právního hodnocení otázky podmínek vzniku nároku dle zákona č. 569/2020 Sb., o distribuci léčivých přípravků obsahujících očkovací látku pro očkování proti onemocnění COVID-19, o náhradě újmy způsobené očkovaným osobám těmito léčivými přípravky, a otázky interpretace pojmu zvláště závažného ublížení na zdraví (kvalifikované újmy) v kontextu tohoto zákona, a to přesto, že žalobce v rámci žaloby předložil zcela opačný výklad, kterému se soud prvního stupně vůbec nevěnoval a s argumenty žalobce se nijak nevypořádal. V důsledku toho soud prvního stupně neprovedl důkazy ve vztahu k otázce pojmu zvláště závažného ublížení na zdraví ve smyslu jeho interpretace dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, jako „delší doby ohrožujícího stavu na životě“ nebo „delší doby výrazně zatěžujícího nepříznivého zdravotního stavu“, ale ani další důkazy navržené žalobcem způsobilé prokázat jeho nárok, aniž by jejich neprovedení náležitě odůvodnil. Soud prvního stupně tak dospěl k nesprávným a neúplným skutkovým zjištěním; konkrétně že újma, kterou žalobce utrpěl, nenaplnuje pojem zvláště závažného ublížení na zdraví v kontextu zákona č. 569/2020 Sb. Soud prvního stupně vyložil zákon č. 569/2020 Sb. v rozporu se základními výkladovými metodami a teleologickým pozadím tohoto zákona tak, že újma v podobě zvláště závažného ublížení na zdraví je nezbytnou podmínkou vzniku nároku na náhradu újmy způsobené očkovaním proti nemoci COVID-19, aplikoval při interpretaci pojmu zvláště závažného ublížení na zdraví ve smyslu zákona č. 569/2020 Sb. výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu, byť pro takovou aplikaci nebyly dány předpoklady, přičemž toto rozhodnutí aplikoval restriktivně a pouze v takovém rozsahu, ve kterém jde taková aplikace k tíži žalobce. Takový postup odůvodnil téměř výhradně svou vázaností rozhodovací praxí jiných obecných soudů, aniž by byly pro vázanost soudu prvního stupně dosavadní praxí dány zákonné předpoklady. Zákon č. 569/2020 Sb. byl přijat v reakci na mimořádný stav vyvolaný pandemií virového onemocnění COVID-19. Dle žalované představovalo klíčový nástroj ke zvládnutí této pandemie očkovaním. Vzhledem ke specifickému procesu registrace vakcíny proti nemoci COVID-19 ubezpečovala žalovaná občany České republiky, že očkovací látky ani aplikace očkovaní nezpůsobí nežádoucí účinky, a v případě, že by takový následek nastal, bude poškozený plně odškodněn. Ve snaze zvýšit zájem o očkování pak v tomto kontextu žalovaná zahájila intenzivní očkovací kampaň a přijala zákon č. 569/2020 Sb., jak plyne z důvodové zprávy k tomuto zákonu. Účelem tohoto zákona tak bylo upravit odškodňování případných nežádoucích následků po očkovaní proti onemocnění COVID-19, usnadnit cestu poškozeným osobám k odškodnění újmy a zvýšit zájem o očkování. Výklad podmínek vzniku nároku na náhradu újmy podle zákona č. 569/2020 Sb. ze strany soudu prvního stupně byl ovšem ovlivněn rozhodovací činností tří obecných soudů, konkrétně Krajského soudu v Hradci Králové, Obvodního soudu pro Prahu 2 a Městského soudu v Praze. Všechny tři soudy dospěly k závěrům, že kvalifikovaná újma je nezbytným předpokladem vzniku nároku na náhradu újmy podle zákona č. 569/2020 Sb. a výklad tohoto pojmu je nutné podrobit přísnému výkladu v rámci restriktivní aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4210/2018. Soud prvního stupně tak v odůvodnění napadeného rozsudku strojově převzal závěry těchto soudů, aniž by je doplnil o své vlastní úvahy a myšlenky. Tyto závěry však neodpovídají základním principům interpretace právních norem a nejsou v souladu s účelem a smyslem zákona č. 569/2020 Sb., především ale v jejich důsledku dochází k vyprázdnění nároků poškozených na náhradu újmy způsobené očkovaním proti nemoci COVID-19 a představují kolizi s principem právní jistoty

a zásadou legitimního očekávání. Soud prvního stupně tak nepostupoval správně, pokud na těchto závěrech založil své rozhodnutí, neboť po provedení odpovídající interpretace zákona č. 569/2020 Sb. respektující jeho smysl a účel lze dojít jediné k závěru, že kvalifikovaná újma není nezbytným předpokladem pro vznik nároku na náhradu újmy podle předmětného zákona a tuto není možné bez dalšího vykládat v kontextu rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, jehož předmětem byl zcela odlišný právní základ. Zákon č. 569/2020 Sb. skutečně obsahuje nepřímý odkaz na zákon č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, který však není neomezený. V rámci interpretace zákona č. 569/2020 Sb. se užijí dle principu *lex specialis derogat legi generali* pouze ty normy zákona č. 116/2020 Sb., které upravují otázky neřešené zákonem č. 569/2020 Sb. Možnost subsidiárního užití zákona č. 116/2020 Sb. pro účely zákona č. 569/2020 Sb. tento zákon dále limituje, když podle jeho ustanovení § 2 se zákon č. 116/2020 Sb. použije obdobně pouze pro účely posouzení újmy a rozsahu náhrady podle zákona č. 569/2020 Sb. Otázkou posouzení újmy a rozsahu náhrady však není možné rozumět otázku podmínek nároku na náhradu újmy podle zákona č. 569/2020 Sb. a pro posouzení této otázky tak není možné použít úpravu obsaženou v zákoně č. 116/2020 Sb. Podmínky vzniku nároku na náhradu újmy specifikuje ust. § 2 zákona č. 569/2020 Sb. tak, že je třeba, aby následkem očkování došlo k újmě, která má povahu zvlášť závažného ublížení na zdraví, vytrpění bolesti, ztráty na výdělku nebo ztížení společenského uplatnění. Slučovací poměr tak vyjadřuje, že jednotlivé podoby újmy nemusí být jakožto předpoklady pro vznik nároku na náhradu újmy dány kumulativně, ale existuje mezi nimi vztah ekvivalence. Podle žalobce si lze jen stěží představit, že by účel zákona č. 569/2020 Sb. v podobě zvýšení zájmu o očkování mohl dle racionálního zákonodárce být naplněn v podobě dle výkladu soudu prvního stupně, který v praxi jakékoliv nároky na náhradu újmy fakticky vylučuje, jak dokládají rovněž informace dostupné z veřejných zdrojů o tom, že žalovaná dosud nenahradila újmu nikomu z velké množiny žadatelů (vč. žalobce). S ohledem na skutečnost, že žalobce spoléhal na legitimní očekávání vyvolané žalovanou během přijímání zákona č. 569/2020 Sb., že v případě nežádoucích účinků očkování proti nemoci COVID-19 budou poškození odškodněni, jedná se v případě interpretace podmínek tohoto zákona soudem prvního stupně o výklad *contra legem*. Dále soud prvního stupně nesprávně vyložil pojem zvlášť závažného ublížení na zdraví ve smyslu zákona 569/2020 Sb. Soud prvního stupně svůj výklad založil na závěrech rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4210/2018, který však při interpretaci pojmu zvlášť závažného ublížení na zdraví v kontextu zákona č. 569/2020 Sb. není použitelný. Soud prvního stupně totiž nijak nezohlednil, že toto rozhodnutí bylo publikováno v době, kdy zákon č. 569/2020 Sb. ještě neplatil. Dále pak není možné závěry uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu aplikovat kvůli zcela odlišnému právnímu základu, kdy Nejvyšší soud v daném případě vykládal pojem zvlášť závažného ublížení na zdraví nikoliv v kontextu zákona č. 569/2020 Sb., ale ve smyslu ustanovení § 2959 o. z., a to ve vztahu k odškodnění sekundárních obětí, nikoliv obětí primárních, kterou je právě žalobce. Přísně restriktivní interpretace pojmu zvlášť závažného ublížení na zdraví ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4210/2018 je tak v přímém rozporu se zamýšleným smyslem zákona č. 569/2020 Sb. a pošlapává legitimní očekávání případných poškozených. Soud prvního stupně pak aplikoval ty „nepřísnější“ pasáže uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu, kdy tento ve vztahu k zvlášť závažnému ublížení na zdraví kromě případů se zcela nejzávažnějšími následky uvádí i případy velmi těžkých zranění, která budou primární obětí po delší dobu ohrožovat na životě nebo po delší dobu zatěžovat výrazně nepříznivým zdravotním stavem. Tento výklad soud prvního stupně přehlíží, přestože průběh onemocnění žalobce a jeho perioda výše uvedené naplňuje. Dále se soud prvního stupně nevypořádal s řadou provedených důkazů a některé důkazy navržené žalobcem neprovedl vůbec, aniž by se s jejich neprovedením v napadeném rozsudku jakkoliv vypořádal. Rovněž se soud prvního stupně nevypořádal s žádným argumentem a námitkou žalobce, protože kdyby se s nimi vypořádal, musel by dojít k závěru, že nárok žalobce na náhradu újmy je dán, kdy žalobce naplnil všechny podmínky k přiznání a vyplacení náhrady újmy podle zákona č. 569/2020 Sb., když podstoupil očkování léčivým přípravkem ve smyslu ust. § 1 odst. 1 tohoto zákona, které mu způsobilo újmu v podobě akutní

xxx, následkem čehož došlo u žalobce ke zvlášť závažnému ublížení na zdraví, vytrpění bolesti, ztrátě na výdělku i ztížení společenského uplatnění, kdy tyto jsou v příčinné souvislosti s očkovaním proti nemoci COVID-19. Žalobce proto navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se žalobě v celém rozsahu vyhovuje a žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů, anebo aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. K odvolání žalobce se **žalovaná** vyjádřila tak, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za správný a navrhuje jeho potvrzení. Soud prvního stupně se dle žalované procesně konformním způsobem vypořádal se všemi důkazními návrhy účastníků řízení a dospěl ke správnému závěru, že žalobci nebylo způsobeno zvlášť závažné ublížení na zdraví a nebyla tak splněna zákonná podmínka v podobě této kvalifikované újmy. I dle názoru žalované zdravotní obtíže a komplikace žalobce objektivně nedosahují intenzity předvídané právními předpisy, respektive dovozené judikaturou vyšších soudů a výkladovou praxí vztahující se k tomuto právnímu pojmu. Z provedeného dokazování naopak jednoznačně vyplynulo, že již po cca 4 týdnech od první hospitalizace nedosahovalo poškození zdraví žalobce vyžadované kvalifikované újmy, tedy takové, které by žalobce zcela podstatným způsobem vyřazovalo z většiny sfér společenského uplatnění a měnilo by jej v osobu trpící výjimečně nepříznivým zdravotním stavem. Žalovaná též poukazuje, že záměrem zákonodárce při nastavování podmínek případného odškodňování újmy na zdraví osob, které podstoupí nepovinné očkování proti onemocnění COVID-19, bylo přistoupit k striktně přísným podmínkám v podobě vyžadování kvalifikované újmy na zdraví, tedy v rámci zákonodárského procesu zařazením zvlášť závažného ublížení na zdraví do příslušné právní normy, a to při znalosti toho, jak příslušná a aplikovatelná judikatura a odborná literatura tento pojem vykládá. Při schvalování zákona č. 569/2020 Sb. došlo na základě politické vůle ke koncepčním změnám v přístupu k odškodňování, tedy z původně zamýšleného širšího odškodňování případných újem na zdraví k zařazení onoho zvlášť závažného ublížení na zdraví. Z důvodové zprávy k uvedenému zákonu vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo odškodňovat následky očkování proti onemocnění COVID-19 obdobně jako následky povinného očkování, tedy jen ty nejzávažnější následky v podobě zvlášť závažného ublížení na zdraví. Takto návrh zákona předložila Vláda České republiky a takto jej následně schválily obě komory Parlamentu České republiky. Takovéto nastavení pravidel odškodňování zdravotních následků vzniklých v příčinné souvislosti s očkovaním proti onemocnění COVID-19 se z určitého pohledu může zdát přísné, avšak vzniklo na základě legitimní politické vůle a obстоjí i v komparaci s obdobou právní úpravou jiných států, např. Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.

6. **Odvolací soud** při jednání konaném dne 6. 2. 2025 v souladu s ust. § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování čtením *znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví hodnocení míry bolesti a funkčních schopností při újmách na zdraví, vypracovaný MUDr. Lucií Lacrovou dne 8. 11. 2022*, opatřeného doložkou podle § 127a o. s. ř. Předmětem tohoto znaleckého posudku bylo zhodnocení vytrpění bolesti a trvalých následků žalobce, kdy znalkyně postupem dle Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví stanovila bolestné na částku 404 897 Kč a ztížení společenského uplatnění na částku 304 748 Kč. Bolestné znalkyně stanovila dle položek výše uvedené metodiky, konkrétně uvedla xxx xxx xxx. Ztížení společenského uplatnění stanovila na základě vyšetření žalobce dne 1. 8. 2022, při kterém zjistila, že žalobce měl rok po předmětné události stabilní zbytkové obtíže bez vývoje v neurologickém nálezů a EMG vyšetření s normálním nálezem. Před předmětnou událostí sportoval, v době vyšetření sport nezvládal. Pravidelně rehabilitoval a užíval léky a vitamíny, při atace křečí ještě hořčík. Následky xxx se projevovaly při rychlé chůzi, chůzi do schodů i ze schodů, chůzi po nerovném terénu a při běhu. Nebyl schopen udělat dřep a vstát ze země. Při chůzi u něj bylo riziko pádu. Byl zesláblý, neunesl takový nákup jako dříve a neuplaval tolik co dříve. Dále trpěl třesem rukou, jeho jemná motorika byla narušena. Třes byl zhoršován stresem. V noci mívál křeče v rukou i nohou, přes den pak i v krčních svazech.

7. Dále odvolací soud konstatuje, že z důkazů provedených již soudem prvního stupně učinil skutkové zjištění o tom, že újma na zdraví žalobce (Guillainův – Barréův syndrom, akutní xxx) vznikla jako následek (reakce) na podané očkování první dávkou vakcíny Pfizer proti onemocnění Covid-19 dne 19. 6. 2021. To je prokázáno lékařskými zprávami a výpovědí svědka MUDr. P.V., Ph.D. Ve zprávě FN Královské Vinohrady ze dne 13. 7. 2021 (překladová zpráva) je uvedeno, že na základě konzilia jde o pacienta velmi pravděpodobně (v. s.) s postvakcinační akutní AIDP – 3 dny po očkování. Na jiném místě zprávy je uvedeno, že pacient byl přijat pro xxx xxx 3 dny po očkování proti Covidu, xxx xxx. Před očkováním se žalobce s ničím se neléčil, léky neužíval. Ve zprávě MUDr. S.O. ze dne 20. 9. 2021, neuroložky z Centra klinické imunologie, je uveden tento závěr: akutní xxx v VI/2021 v bezprostřední návaznosti na očkování proti Covid očk. látkou Comirnaty. Svědek Dr. V. je neurolog, v červnu 2021 byl na pozici vedoucího lékaře jednotky intenzivní péče ve FN Královské Vinohrady, byl ošetřujícím lékařem žalobce. Vypověděl, že žalobce byl do nemocnice přivezen s poměrně těžkým ochrnutím na všechny čtyři končetiny a že stav žalobce se z hlediska příčiny uzavřel jako stav vzniklý po očkování. Vedle lékařských zpráv a výpovědi svědka bere odvolací soud jako podpůrný argument k nyní uvedenému závěr o příčinné souvislosti také tu prokázanou skutečnost (již před soudem prvního stupně), že žalobce xxx z tzv. plného zdraví, kdy před podáním očkovací látky také sportoval a pracoval ve stavebnictví.
8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a shledal, že odvolání žalobce je důvodné.
9. Odvolací soud se nejprve zabýval legislativním vývojem zákona č. 116/2020 Sb., o náhradě újmy způsobené povinným očkováním, na který odkazuje ust. § 2 zákona č. 569/2020 Sb. v otázce posouzení újmy způsobené očkováním proti onemocnění COVID-19 a rozsahu náhrady této újmy. Původní vládní návrh zákona o náhradě újmy způsobené povinným očkováním (sněmovní tisk č. 451) stanovil v ust. § 2 nahrazovanou újmu jako majetkovou i nemajetkovou újmu způsobenou povinným očkováním. K tomuto znění návrhu zákona ovšem byly v Poslanecké sněmovně při druhém čtení dne 16. 10. 2019 předneseny pozměňovací návrhy. Jedním z nich byl i pozměňovací návrh poslankyně Věry Adámkové, který v ust. § 2 návrhu zákona omezil rozsah náhrady újmy způsobené očkováním pouze na ztížení společenského uplatnění. S touto podobou vyslovila dne 27. 11. 2019 souhlas Poslanecká sněmovna usnesením č. 807 a návrh zákona postoupila Senátu (senátní tisk č. 175). Ten stanovil garančním výborem Výbor pro zdravotnictví a sociální politiku, který dne 15. 1. 2020 přijal usnesení č. 59, kterým doporučil Senátu vrátit návrh zákona Poslanecké sněmovně s pozměňovacím návrhem, který rozsah náhrady škody rozšířil na zvlášť závažné ublížení na zdraví očkovaného, vytrpěnou bolest, ztrátu na výdělku a ztížení společenského uplatnění způsobené povinným očkováním. Senát dne 29. 1. 2020 svým usnesením č. 297 tento pozměňovací návrh přijal a návrh zákona v jeho znění vrátil Poslanecké sněmovně. Ta dne 4. 3. 2020 usnesením č. 966 návrh zákona ve znění schváleném Senátem přijala a takto schválený zákon byl vyhlášen dne 24. 3. 2020 ve Sbírce zákonů v částce 43 pod číslem 116/2020 Sb.
10. Výše uvedenému odpovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 116/2020 Sb., tedy k jeho původnímu vládnímu návrhu, která se o zvlášť závažné újme nijak nezmiňuje. Naopak zdůrazňuje potřebu přijetí zákona v navrženém znění, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 19/14, a na čl. 24 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně, podle kterého osoba, která utrpěla újmu způsobenou zákrokem, má nárok na spravedlivou náhradu škody za podmínek a postupů stanovených zákonem. Důvodová zpráva výslovně uvádí, že není důvodu, aby se předkládaný návrh zákona zcela odchyloval od občanského zákoníku, který se na tuto materii použije subsidiárně, a proto tak návrh zákona neobsahuje svébytná pravidla pro určení způsobu a rozsahu stanovení výše náhrady újmy, kdy se pro tyto účely má vyjít z obecné občanskoprávní úpravy. Zavedení odškodnění újmy vzniklé v důsledku povinného očkování je pak podle důvodové zprávy cestou, jak vyvážit solidaritu státu a většiny populace, která má jednoznačný benefit z existence povinného očkování, a několika jedinců, kteří v důsledku povinného očkování utrpí újmu na zdraví.

11. Kritérium zvlášť závažného ublížení na zdraví se tak do znění ust. § 2 zákona č. 116/2020 Sb. dostalo až při projednávání návrhu zákona v Senátu. Při rozpravě na schůzi Senátu konané dne 29. 1. 2020 zaznělo mj. ze strany senátora Lumíra Kantora, zpravodaje Výboru pro zdravotnictví a sociální politiku, že **účelem pozměňovacího návrhu senátorů** bylo vrátit rozsah náhrady újmy do obsahově podobné podoby, v jaké jej původně předložila vláda, a zrušit tak změnu přijatou Poslaneckou sněmovnou, která z náhrady újmy vyloučila bolestné a náhradu ušlého zisku. Kritérium zvlášť závažného ublížení na zdraví pak podle senátora Kantora mělo být pojistkou pro to, aby se podle daného zákona nemusely řešit **lehké komplikace po očkování, tedy zvýšená teplota či otoky atd.** V podobném duchu se při rozpravě vyjádřili i další senátoři a senátorky.
12. V důvodové zprávě k § 2 zák. č. 569/2020 Sb. je uvedeno, že odškodnění újem způsobených očkováním proti Covidu -19 má být řešeno obdobně jako odškodnění újmy způsobené povinným očkováním podle zákona č. 116/2020 Sb. Vzhledem k tomu, že smlouvy uzavírané s výrobcí očkovacích látek obsahují ustanovení, podle něž bude výrobce náklady na úhradu případné újmy regresně vymáhat po státu, jedná se fakticky pouze o zjednodušení postupu, aby se mohl pojištěnec k odškodnění dostat.
13. Z nyní učiněného přehledu vzniku zák. č. 116/2020 Sb., zejména pak argumentů v důvodové zprávě a argumentů senátorů při rozpravě je evidentní, že úmyslem zákonodárce při přijetí zákona bylo, aby se dostalo plného odškodnění těm osobám, které po přijetí povinného očkování utrpěli újmu na zdraví. Senátoři (jejichž pozměňovací návrh přijala Poslanecká sněmovna) jasně vyjevili, že odškodňovat se nemají jen obvyklé obtíže běžně spojené s očkováním, jako je zvýšená teplota nebo otok po vpichu. Bohužel však toto omezení či výjimku (kdy zvýšená teplota či otok místa vpichu snad ani nepředstavuje újmu na zdraví) vyjádřili zjevně neadekvátním pojmem zvlášť závažné ublížení na zdraví, kterýžto pojem je zmíněn v občanském zákoníku v ust. § 2959 ve zcela jiné souvislosti a představuje ty nejtěžší zdravotní újmy blížící se svou závažností a následky smrti člověka (k tomu viz judikatura Nejvyššího soudu zmíněná již v rozsudku soudu prvního stupně).
14. Odvolací soud je přesvědčen, že na příkladu žalobce (který následkem očkování proti Covidu-19 přechodně závažně xxx xxx xxx, několik měsíců strávil v nemocnicích a v pracovní neschopnosti a nadále nese následky očkování na svém zdraví) je zřejmé, že právě žalobce má být podle vůle zákonodárce odškodněn, neboť právě u něj došlo jednoznačně k nezanedbatelnému, vážnému poškození zdraví v souvislosti s podáním očkovací látky, přičemž jen o obvyklých následcích jako je zmíněná zvýšená teplota nebo otok po vpichu jistě vůbec nelze hovořit.
15. Zákon č. 569/2020 Sb. se sice netýká povinného očkování, avšak zákonodárce shledal, že újmy vyvolané očkováním proti Covidu-19 se mají odškodňovat obdobně jako újmy způsobené povinným očkováním. Jistě to souvisí mj. i s tlakem, který státní orgány vyvíjely (i s pomocí různých opatření omezujících neočkované) na obyvatelstvo za účelem co nejširší proočkovanosti proti této nemoci. Jestliže tedy měly být z odškodnění újmy vzniklé povinným očkováním podle vůle zákonodárce vyloučeny jen zcela bagatelní následky v podobě např. teploty nebo otoku po vpichu, pak jen takové bagatelní následky mají být také vyloučeny z odškodnění újmy na zdraví způsobené očkováním proti onemocnění Covid-19 podle zák. č. 569/2020 Sb.
16. Odvolací soud tedy vykládá ust. § 2 odst. 1 zák. č. 116/2020 Sb. potažmo ust. § 2 zák. 569/2020 Sb. ve smyslu vůle zákonodárce a též v souladu s požadavkem na spravedlivou náhradu dle čl. 24 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně (k tomu viz také obsah důvodové zprávy k zák. č. 116/2020 Sb.) tak, že stát je povinen odškodnit újmu na zdraví vyvolanou povinným očkováním a očkováním proti onemocnění Covid-19 vyjma zanedbatelných, přechodných a běžných (obvyklých) následků (komplikací) s očkováním spojených na úrovni např. zvýšené teploty po očkování nebo otoku místa vpichu očkovací látky.

17. V poměrech projednávané věci je prokázán vznik dokonce vážné (s ohledem na průběh a délku léčby a trvalé následky) újmy na zdraví žalobce jako následek očkování žalobce proti onemocnění Covid-19. V rámci této újmy na zdraví (a její léčby) vznikla žalobci bolest a následkem této újmy na zdraví došlo u žalobce ke ztížení společenského uplatnění. Obojí je co do základu nároku prokázáno znaleckým posudkem znalkyně MUDr. Laclové shora citovaným (tedy že k bolesti a ztížení společenského uplatnění u žalobce došlo). Soud prvního stupně veden nesprávným právním názorem se ovšem nijak nezabýval rozsahem bolestného a ztížení společenského uplatnění žalobce, nezabýval se výši jednotlivých žalobcem uplatněných nároků na náhradu vytrpěné bolesti a náhradu ztížení společenského uplatnění. Z toho důvodu s ohledem na hospodárnost řízení odvolací soud pokládal v této výjimečné a dosud nejednotně posuzované právní věci za vhodné nejprve rozhodnout jen o základu žaloby mezitímním rozsudkem v souladu s ust. § 152 odst. 2 věta druhá o. s. ř., přičemž takto odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. O výši nároku a nákladech řízení bude soudem prvního stupně rozhodnuto konečným rozhodnutím poté, co buď marně uplynou účastníkům řízení lhůty k podání dovolání, anebo bude o podaných dovoláních rozhodnuto Nejvyšším soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 6. února 2025

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu